

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

IOANA TRIF

Copilăria Fermecată

Libris
EDITORIAL
Brașov 2020

IOANA TRIF

Copilăria Fermecată

Cuprins

Ei și copilăria	· 5
Bunica	· 11
Bunicul	· 17
Gemenii	· 25
Casa bunicilor	· 31
Moș Roș și Mieunica	· 39
Țili	· 47
Noaptea de Sânziene	· 53
Gâscanul bunicului	· 61
Lizuca și Baron	· 67
Cafeaua buniciei	· 77
Gustul toamnei	· 83
Gemenii și străbunii	· 93
Vine iarna!	· 101
La săniuș	· 107
Vine, vine primăvara	· 113
Matka, minunea primăverii	· 121

— Ei și copilăria —

Soarele bătea disperat în geamuri dis-de-dimineată. Nu mai avea răbdare să stea singur și își dorea companiile afară. Știa că sunt în vacanță și se bucura cât putea de tare că aveau să se joace împreună.

Ea îi iubea nespun de mult și se rugase de soare să îi mângâie frumos, nu cumva vreodată să îi rănească! Cocosul se dezmiarda în răcoarea dimineții și cânta cât îl ținea gura. Toată curtea începea să se trezească.

Bunicul era primul afară, urmat de câinele lui credincios. Bunicul era stâlpul casei. Îmbătrânise, avea părul cărunt și nu mai vedea chiar foarte bine, dar avea sufletul puternic și curat. Întreaga gospodărie i se închina de dimineată.

Se ducea în grajd să vadă cum au dormit animăluțele. Își pune un scaun lângă vacuță și începeau să povestească. Laptele cald făcea zgomot în timp ce curgea în găleata de metal. Calul îi povestea toate câte se întâmplaseră peste noapte.

Bunica ieșea mai târziu cu pisica, cea care se dezmiarda de picioarele ei. Se ducea la găini și lua ouă calde. Le curăța culcușul, iar ele cotcodăceau fericite drept mulțumire. Le mângâia mereu, iar ele povesteau despre noapte.

Cei doi dormeau încă liniștiți în paturile lor curate, treaba lor era să se odihnească și să crească. Soarele trebuia să aibă răbdare, cu toate că nu voia. Bunica trăgea obloanele în fiecare seară, ca să își protejeze cele mai de preț comori.

Când veneau de afară, după ce se asigurau că toată curtea se trezise, aveau brațele puternice pline de bunătăți. Bunica intra ușor în cameră și se așeza pe marginea patului. Voia ca ei să își înceapă ziua cât mai frumos.

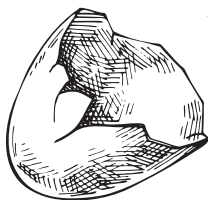
— Trezirea somnoroșilor, bunicul a început să pregătească deja păpăruța și, dacă nu vă grăbiți, o vom mânca toată, câinele și pisica deja așteaptă!

Doar la gândul omletei speciale pe care o pregătea bunicul, păpăruța, așa cum îi spuneau, copilașii deja salivau și nu trebuia să îi roage de prea multe ori să se ridice din pat. Când le vedea frumoșii ochi albaștri, bunica trăgea în sus obloanele. Camera se încăldea dintr-odată într-o ploaie de lumină. Spectacolul era fermecător.

Când porneau spre baie să se spele și să se îmbrace, gemenii aveau deja zâmbetul pe buze. Soarele se juca în albastrul ochilor. Bunica zâmbea, pentru că îi aduceau aminte de omul pe care îl iubea de o viață, căci erau ochii lui.

Bunicul era tare ocupat în bucătărie. Omleta cu brânză proaspătă și ceapă era deja într-o tigaie mare și neagră pe sobă.

El tăia legumele proaspete pentru salată și fredona un cântec vechi. Mirosul îi făcea pe gemeni să se pregătească mai repede de atac.

Cât ai zice pește erau pe scaune la masă. Nu trebuia să tragă nimeni de ei, nu le spunea nimeni să se grăbească. Farfuriile erau deja

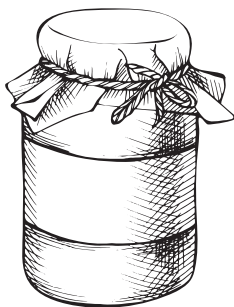
puse, iar bunica venea de afară cu un coș plin cu pâine proaspătă de pe vatră. Era fierbinte, numai bună de rupt.

Până ce bunica s-a-nvârtit și s-a sucit, colțurile deja nu mai erau, iar cei doi molfăiau cu gura până la urechi. În cănițe deja aveau lapte cald, în care li se strecurase câte o linguriță de miere proaspătă. Nimic nu era mai dulce și mai bun pe lume. Câinele și pisica aveau și ei câte o farfurioară de lapte pentru micul dejun.

Bunicul terminase de făcut mâncarea și o așeza în farfuriile. Bolul de salată era o minunăție plină de culoare și de mirosuri proaspete. Nici nu știau ce să își mai îndese în gurile pofticioase. Un val de gusturi le invadea simțurile. Mâncau cu atâta poftă că se loveau de o tristețe ciudată în momentul în care se termina mâncarea. Le-ar mai fi dat bunicii, căci le-ar fi dat orice, dar burțile erau deja pline și aveau senzația că vor trebui să se rostogolească de pe scaune.

Mereu uitau de laptele minunat, dar bunica scotea câte un borcan de dulceată și începeau iar să mănânce.

— Ce le faci, mamă, de la tine mereu mănâncă tot cu așa mare poftă?! Eu acasă trebuie să mă rog de ei!

Asta spunea mereu mama lor, dar adevărul era că nu le făcea nimic. Pur și simplu la bunici mâncarea era mai bună, iar ei aveau poftă mereu. Când se terminau toate bunătățile fugeau afară. Nimic nu îi putea opri.

Primul lucru se duceau la cal, să îl mângâie și să povestească cu el. Era o minunăție cu pletele frumoase și negre. Le plăcea mult de el și bunicul îi învățase să îi dea cuburi de zahar și mere. Era un mare pofticios! De câte ori îi vedea deja necheza, pentru că știa exact ce urmează.

Dar pe cine puteau să păcălească?! Cele mai extraordinare animalele erau caprele. Nu exista ceva mai amuzant. Mai ales când mestecau. Era râsul de pe lume!

Se alergau pe afară cu ieduții care dădeau din copitele mici și țipau unul la celălalt. Nebunie curată! Toată curtea se juca cu ei, toate animalele participau la spectacolul zilnic. Prinselea, ascunselea, de toate, pentru toți. Râsul lor umplea lumea!

Când bunica se ducea în grădină să își dregă legumele colorate, ei se duceau să îl caute pe bunicul. Îl prosteau să se joace de-a baba-oarba cu ei. Nu se lăsa așa de ușor moșul. Tot spunea că are treabă, dar până la urmă îl convingeau și începeau jocurile.

Când se plictiseau mergeau după bunica, se puneau și ei în genunchi printre straturi să o ajute. Când nu se uita

către ei scoteau morcovi din pământ și, după ce îi scuturau câteva secunde, îi mâncau. Ce minune! Dacă i-ar fi văzut mama lor s-a fi îmbolnăvit pe loc. Totul trebuia spălat, zicea ea mereu. Dar regulile alea nu se aplicau când erau la bunici.

După ospățul regesc fugeau pe dealuri. Acolo se întâlneau cu ceilalți copilași. Era momentul să zburde liberi. Și așa făceau până când nu mai puteau de căldură și de oboseală. Se duceau la râul rece să se scalde. Făceau sărituri în apă și se dădeau pe liane.

Numai apa aceea rece putea să îi liniștească. Pe după-masă erau deja frânți de oboseală și simțeau că nu mai puteau face nimic. Nu doreau decât să ajungă în pat. Așa că mergeau pe ulița prăfuită târându-și picioarele de oboseală.

Dar acasă îi aștepta o surpriză de proporții enorme. Bunica făcea gogoși! Așa ceva era pur și simplu extraordinar! Cum putea să miroasă! Așa ceva!

— Bunico, ai și minciunele?

Bineînțeles că avea și minciunele! Ce întrebare nebunească! Știa că erau preferatele lor. O selecție de gemuri fine se afla deja pe masă, dar toată lumea știa ce urmează. Gemul de fructe de pădure era marea lor dorință. Bunicul se delecta deja din borcanul cu gem de nuci verzi. Toate se topeau pe aluatul cald.

Aveau pielea colorată de soare, cu un bronz strălucitor care le puneau în valoare ochii albaștri ca cerul și erau frânți de oboseală. Își simțeau capul greu și corpul de pe altă planetă.

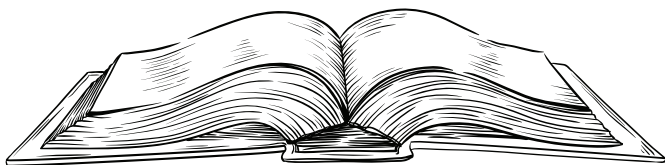
Se duceau singuri să spele, căci se simțeau proaspeți și ocrotiți după aceea, când se băgau în pat. Bunica avea grijă să le scoată mereu așternuturile la aer și când ajungeau ei în pat erau răcoroase și primitoare.

Bunica venea și se așeza în scaunul ei de lângă geam, imediat după ce trăgea obloanele. Câinele și pisica erau în pat cu copiii frumos așezați. Luna sclipea pe cer și lăsa câteva raze să scape prin casă. Cu toții îl așteptau nerăbdători pe bunicul.

El venea cu o carte mare-n mână gata să citească povestea. „Basmelor“ lui Ispirescu, o culegere întreagă. Se așeza în scaunul lui și plecau împreună în altă lume. Iar ei ascultau cu ochii închiși totul despre Zâna Zânelor. Când se termina povestea erau deja în lumea viselor, dar nici măcar o secundă mai repede.

Bunicii, câinele și pisica se retrăgeau în camera lor. Era momentul să se odihnească și ei, căci dimineața o luau de la capăt. Peste sat domnea liniștea și gospodăria era toată în lumea viselor.

Copilăria îi iubea atât de tare și le oferea tot ce avea mai de preț.

Bunica

Bunica, cea mai blândă ființă din lumea întreagă. Nimic nu se compara cu seninătatea și îmbrățișarea ei. Gemenii o iubeau de nu se putea. Mereu le cânta în strună, dar cumva asta era treaba ei!

Bunica era mereu veselă, îi plăcea să râdă, să cânte, să danseze și mai mereu vorbea și murmură câte ceva prin bucătărie. Îl privea pe bunicul cu o dragoste ca din povești. Pe un perete era o poză veche cu ei doi, atunci când se luaseră. Era de demult, din alte vremuri, cu sute de ani în urmă, așa credeau gemenii.

— Bunica, dar cine este acolo?

— Eu și cu bunicul, cum cine?!

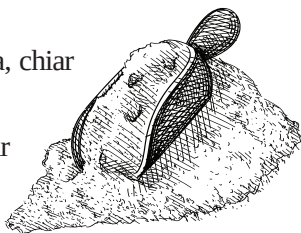
— Vai, dar nu se poate că nu seamănă cu voi nici cum! chicoteau cei doi prin toată casa.

Și nu semănau, pentru că se așternuseră ani buni peste ei. Bunica purta o coadă lungă împletită din părul ei de culoarea zăpezii și se îmbrăca comod. Îi plăcea să

muncească și mereu trebăluia ceva, chiar dacă era bătrână tare.

Bunicul făcea de mâncare, dar și bunica ajuta. Spre exemplu, bunicul nu își băga nasul la cozonaci, niciodată, doar îi aducea bunicii făină proaspătă, iar ea se apuca de treabă. Frământa la aluatul acela de numa'. Îl lăsa și iar îl lua, îl învârtea, făcea cu el un circ întreg, așa ceva că te lăsa cu gura deschisă. Era muncă grea, numai ea înțelegea ce trebuia făcut acolo.

După ce băga minunile la cuptor, toată casa se umplea de un miros care îți fermeca nasul. Te amețea de nu mai erai bun de nimic. Imediat stomacul începea să scoată zgomote ciudate chinuit de poftă. Bunica cocea și pâine proaspătă, în fiecare zi. Se lupta cu aluatul acela de cu seara, după care îl lăsa „să se odihnească“.

— Auzi, bunico, dar aluatul ăsta obosește tare? se întrebau ei curioși, adunați în jurul blidului de lemn.

— Păi da, normal. Nu vezi tu cât îl amețesc eu aici? Tre' să se liniștească, să poată înțelege ceva, le răspundea bunica râzând.

Se trezea împreună cu soarele, scotea aluatul odihnit după o noapte liniștită și punea pâine la vatră. Când începea

să miroasă, ei se trezeau. Știau că era timpul mesei. Uneori pâinea era atât de fierbinte că nu se puteau atinge de ea, dar nu le păsa.

— Lăsați să se mai răcească, mări! O să vă ardeți la limbă!

— Da' lasă-i să se ardă, poate așa se mai potolesc, râdea bunicul pe înfundate.

Doar că nu se potoleau, normal! Ce dacă se ardeau la limbă?! Merita!

Bunica știa să facă numai bunătăți. Toată lumea din sat spunea că numai ea știe să facă ceva așa de bun. Și ea râdea și râdea mereu. Vocea ei acoperea întreaga lume!

Toată ziua stătea cu Țili, pisica ei tărcată, și amândouă își vedeau de treburi. Pisica o însoțea peste tot și nu se știe de unde apărea, dar era acolo atunci când era nevoie de ea. Bunica nu era niciodată singură, iar Țili o lăsa doar pe ea să o ia în brațe și să o răsfete.

Bunica avea o grădină mare de legume de toate neamurile și felurile, pe care o îngrija mereu cu tot sufletul. Discuta de fiecare dată cu bunicul despre ce aveau să facă de mâncare, despre ce aveau de pregătit și, în funcție de asta, bunica își pregătea excursia în grădina cu zarzavaturi, își pregătea coșurile și, când venea momentul, o lua pe Țili și împreună dispăreau dincolo de porțiță.

Vara, mereu își punea pe cap pălăria de paie, să o protejeze de soare. Le spunea mereu și gemenilor că nu e bine să stai cu capul în soare, dar pe ei nici că îi interesa. Li se părea că bunica era tare nostimă, așa de fel, dar când își punea pălăriuța era și mai și.

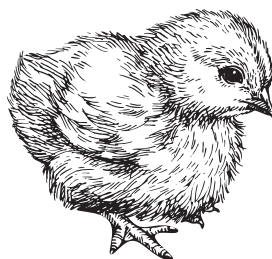

— Parcă ai fi o fetiță, mamă, așa îi spunea mereu fiica ei.

— Te iei prea în serios, copilă, îi răspundea mereu bunica.

Bunica lor nu era așa, ca alte bunici, nu făcea mare caz din fiecare lucrușor, ba din contră, îi plăcea să se joace, să râdă și de multe ori se găsea luându-se la goană cu gemenii prin ogradă.

Bunica nu era ca toate femeile bătrâne. Avea ea pielea mai altfel decât a mamei, dar fața îi era luminoasă mereu și pentru că se îmbrăca în alb arăta precum o rază de soare. Iubea natura și animalele și credea că toate răspunsurile se găsesc acolo.

— Natura îți vorbește, doar să o asculți, cu mare grijă.

Toată lumea trebuia să aibă grijă, nu cumva să fugă animalele în grădina cu zarzavaturi. Era obligatoriu și bunica devenea serioasă, așa dintr-odată. Își mângâia mereu legumele și le vorbea.

— Altfel nu o să crească, spunea mereu.

Toate femeile din sat erau geloase pe bunica, căci era frumoasă de numa', pentru că bunicul se purta cu ea ca și cum ar fi fost un giuvaier scump, pentru că știa mereu să râdă și făcă pe toată lumea să se simtă bine.

Uneori se mai întrista și căuta singurătatea pădurii. Dar când venea de acolo era din nou cu zâmbetul pe buze. Îi plăcea la nebunie să croșeteze și se așeza mereu pe balansoarul său alături de Țili, pisica ei tărcată, și se apuca de lucru. Le făcuse gemenilor o pătură frumoasă foc.